

[Poul Møller.]

minister, om det egentlig er statslånene til markedsrenten, der gør byggeriet billigere? Det, som den højtærede boligminister må tænke på, hvis han vil billigøre byggeriet, og det, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen må have i sine tanker, er spørgsmålet om etagemetertilskud, driftstilskud eller andre former for subsidier til byggeriet. Men om selve finansieringen til markedsrenten kommer til at foregå gennem de private kanaler eller låneinstitutter eller kommer til at foregå over statens hypotekbank, bliver med hensyn til lejens fastsættelse præcis det samme. Jeg tror, man må sige, at det ikke er den private kapital, der har svigtet i boligbyggeriet. Men man må ikke glemme, at vi lever i en overgangstid; så længe den højtærede boligminister har kunnet og villet udnytte sine bemyndigelser til at give statslån, har den private kapital naturligvis holdt sig fra de boligtyper, som den højtærede boligminister finansierede gennem sine statslån.

Må jeg udbede mig formandens tilladelse til at citere en udtalelse, som er fremsat den 12. januar 1960 til Berlingske Aftenavis, altså i går, af direktør Viggo Nørby, hvis sagkundskab på dette område hverken den højtærede boligminister eller jeg kan drømme om at underkende. Han har i mange år været den højtærede boligministers nærmeste medarbejder og i flere år før i tiden været min chef, så vi kan begge gå ud fra, at her har vi med en kapacitet at gøre. Direktør Viggo Nørby udtalte i går til Aftenberlingen:

„Det afgørende i sagen er, at lejerforeningerne og andre kritikere af den ny lovgivning nu mener at kunne fælde dom over den private kapital's holdning til byggeriet. Det er efter min opfattelse for tidligt. Situationen er den, at når staten netop har finansieret et stort antal boliger i én kategori, de såkaldte familieboliger, så kan man ikke vente, at det private byggeri samtidig skal interessere sig for den samme kategori boliger, hvorved det private byggeri ville komme i en umulig konkurrence med det statsstøttede byggeri. Der er derfor i øjeblikket ikke grundlag for kritik af den private kapital's holdning til byggeriet.“

Jeg skal afslutte disse bemærkninger

med at sige, at jeg tror, det er nødvendigt for det høje ting at sikre, at besparelser på dette område bliver gennemført, og at en bemyndigelseslov ikke kommer til at stå i fremtiden, således at den dag, boligministeren giver efter for et pres fra partifæller, den dag ændres landets finanspolitik og økonomiske politik. Den dag, da den højtærede boligminister mener, der er brug for boligstøttelån, må den højtærede boligminister gå til folketinget og fremsætte et lovforslag herom. Vi skal ikke have disse permanente inflationskilder i vor lovgivning, og derfor vil jeg på det varmeste anbefale det foreliggende forslag til det høje tings velvillige behandling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: For et år siden var det radikale venstre med til at gennemføre en boliglovgivning, som først trådte i kraft den 1. april 1959. Det var en lovgivning, som inden sin vedtagelse var genstand for den grundigste overvejelse og behandling, og forslagsstillerne kan næppe vente, at de, der har stemt for denne lovgivning, skulle finde det forsvarligt at ændre den efter 3/4 års forløb, hvoraf en del af tiden har været præget af overgangssituationen.

Angående den såkaldte besparelse for statskassen, som skulle opnås navnlig ved hovedforslaget om at ophæve muligheden for at opnå statslån til boligbyggeri, måtte jeg efter boligministerens redegørelse gå ud fra, at de ærede medlemmer hr. Lorentzen og hr. Poul Møller var klar over, at der ikke er tale om nogen besparelse, da der for tiden ikke gives sådanne statslån, og da der ikke på finanslovforslaget for næste finansår er opført nogen udgiftspost hertil, men det synes ikke at være sådan, at de ærede medlemmer kan forstå dette.

Tilbage er der efter min mening kun det, at man på længere sigt ønsker at udelukke muligheden for statslån til boligbyggeri. Det ønskede man fra oppositionens side, men ikke fra det radikale venstres side. Hvad skulle der være sket siden lovens vedtagelse, så vi overhovedet skulle udelukke, at det nogensinde af samfundsmæssige grunde kunne blive ønskeligt at give statslån? I den forløbne tid er overgangen til privat finansiering gået lettere og hurtigere end forventet. Pengerigeligheden og reglen